

Ангелина, ако не можемъ да излѣземъ? сега нето изъ градинѣтъ на вѣнъ, нето въ собѣтъ на задъ. Сега чакъ дадохмы поводъ на тѣзи хора, да мислятъ зло за насъ, защото искахмы да побѣгнемъ отъ затворѣтъ си. Ный и сега пакъ ще имъ ся молимъ да ны простѣтъ, ала не ще ни приѣмнѣтъ молбѣтъ, и тѣй сега по-много ще сѣдимъ подъ запоръ.

Тако ми Бога, сестро, каза Райко, ты улучашъ, туй ще ни ся убие о главѣтъ, ако ся неизмѣкнемъ отъ тука. Зидѣтъ е высокъ, не можемъ го прѣскочи, ако не намѣримъ на друго мѣсто врата да излѣземъ, ето ти друга неволя. Хайде, еще веднѣжъ да обыколимъ на длѣжъ зидѣтъ, дано бѣдемъ честити да сполѣтемы други врата. Видишь ли онѣзи дръвѣя дѣто ся чернѣѣтъ? тамъ не сме ходили еще.

Лытнѣхъ са нататкъ колкото по-скоро можахъ. Тамъ градежѣтъ не бѣше каменъ зидъ, но плетъ, ала высокъ и якъ. Ама Райко ся растушаше, че какъ-годѣ ще намѣри прѣлѣзъ. Горкыйтъ до кървавъ потъ ся испомѣчи, додѣ измѣкне нѣкол-